

Cosins germans

Salomó comprava oli als Bengoetxea, que també en venien als Ferrero, els quals en subministraven, junt amb Lípidos Ibéricos, a Salvador Alamar. I els Baviera n'adquirien a Salomó i els refinaven en Industrias Tàrrega, on Alamar tenia art i part. Això era el laberint de l'enverinament al nostre país.

I. L.

Agustí i Tomàs Baviera Muñoz: propietaris de l'empresa Aceites Valencia, la sisena de l'Estat pel volum dels seus negocis i una de les més notables dins de les processades en el circuit de la colza. Fàbrica a Massanassa, magatzems a Torrent, refinadora i envasadora a la Pista de Silla, els Baviera van ser pràcticament amos exclusius del mercat català i valencià, i van controlar-ne part del murcià i de l'andalús. Adquiriren 75 tones d'oli adulterat a través d'Enric Salomó, el qual, des de febrer de 1981, en subministra dels germans Bengoetxea.

Els Baviera, segons el sumari, a pesar que coneixien la destinació exclusivament industrial del cru de colza comprat a Salomó-Bengoetxea, enviaren la seua partida a Industrias Tàrrega, que havia de refinar-lo i assimilar-lo a un oli comestible. L'Hospital Provincial de València i el Psiquiàtric n'eren consumidors habituals, dels granells d'Aceites Valencia, i algunes poblacions del País Valencià arribaren a dependre, en gran manera, del fals comestible envasat pels Baviera —com Elx, amb un consum de les marques oferides per Aceites Valencia que supera el 40 per cent de la població.

Els Baviera arribaren a comercialitzar les marques JAV, JV, Yumi, Fantàstic, La Pista i Elsa, marca presa de les inicials d'Envasadora Levantina, S.A., una altra de les seues empreses. Una de les partides que enviaren a refinar a Industrias Tàrrega va haver de ser novament tractada en les instal·lacions dels Baviera en la Pista de Silla. Aquest oli va ser envasat i distribuït en garrafes i bidons no etiquetats, els quals arribaven, entre altres, fins a l'empresa toledana Aguado El Prado, de Cedillo del Condado: 336 tones tòxiques, segons el sumari, propietat dels processats Antonio Aguado Flores i Jesús Portillo Orgaz. Ells dos van comercialitzar pel seu compte l'oli fraudulent, desviant-lo, a través de la

revenda, cap al consum alimentari humana. La inspecció realitzada oportunament per la Diputació de València va donar com a resultat que el producte envasat per Aceites Valencia era «oli de llavor adulterat amb greix d'origen animal».

Els Baviera van destruir totes les factures quan van conèixer la relació entre l'oli i les malalties amb mort massiva. Acusats pel fiscal de delictes contra la salut pública, d'homicidi i de lesions greus, la seua empresa, víctima de les seues operacions i de la intervenció judicial, va acabar tancant, després de conèixer un expedient de crisi amb suspensió de pagaments.

Dos noms importants en el procés són, també, Francesc Tàrrega Ribes, gerent, i Vicent Villalba Prats, director tècnic de la refinadora valenciana Industrias Tàrrega, que va dur a terme les elaboracions de l'oli adulterat per als germans Baviera, i va mantenir depositades il·legalment 248 tones de colza i 141 de colza mesclada amb greix esterificat en els locals de l'empresa Exportadora del Agro Espanol, S.A., situades a Bujalance, Còrdova. Aquests locals estaven arrendats per a l'ús de les empreses Viuda de Marcelino Alamar i Sociedad Mediterránea de Industria y Comercio, propietat de Salvador Alamar, finançador d'Industrias Tàrrega.

Amb instal·lacions de refinament a Tortosa i en l'avinguda del Port de València, Industrias Tàrrega, a més de tractar el tòxic dels Baviera, va realitzar també importacions de greix, sense identificació d'origen ni naturalesa, i va estar a punt d'introduir pel port de València 200 tones de colza procedents de Centreuropa.

Francesc Tàrrega Ribes segueix en lloc desconegut, igual que Ignasi Baixeras Obradors, copropietari de Lípidos Ibéricos, amb Miquel Par. Tàrrega va parlar en les seues declaracions de l'oli enviat pels germans Baviera com d'«una partida bastant estranya que oferia rendiments i característiques rares», i els va alertar sobre la seua pès-

sima qualitat; així, van provar de tornar a refinar-lo en la planta de Silla.

Salvador Alamar Benlloch era propietari de la Sociedad Mediterránea de Industria y Comercio, S.A., apoderat d'Encarnació Benlloch, mare de l'encausat, en la firma Viuda de Marcelino Alamar, entitats establides a València i dedicades a l'envasament i la comercialització d'oli, i finançador d'Industrias Tàrrega, planta de refinat que treballava per a Aceites Valencia.

Alamar, germà de Marcelino Alamar, químic, ex-president de la Federació de Industriales Elaboradores de Arroz i de la Caixa d'Estalvis de València, va confessar en la primera declaració que havia proporcionat, del 1981, 3.500 tones d'oli de colza, adquirides per ell a l'empresa barcelonina Lípidos Ibéricos, que les havia introduïdes clandestinament en l'estat des del port holandès de Rotterdam.

Alamar va tenir com a proveïdors habituals de gran importància, a més de l'esmentada Lípidos Ibéricos, les societats olieres dels germans Ferrero —RAELCA, d'Alcorcón, Madrid—, i d'Adela Jarauta Martínez —propietària de Producción y Consumo—, que va realitzar mescles en olis ajudada de colorants industrials tòxics i va comercialitzar diverses marques del producte resultant. Adela Jarauta va rebre per a la seua envasadora de Tarazona, Saragossa, olis ja modificats i no aptes, de part de Joan Antoni Santacana Bayes, de la societat barcelonina Viuda de Juan Santacana, olis que posteriorment re-

bria **Salvador Alamar**. Alamar també tenia com a subministradors els germans **Alabart** i **José Maria Abascal Romero**, el qual va actuar com a principal agent d'operacions comercials d'**Alamar** i va subministrar, per encàrrec d'aquell, 600 tones d'oli de colza a l'entitat sevillana **Aceites Castro, S.A.**, i a l'envasadora **Aceites Aguado El Prado**, de Toledo. **Abascal** també va ajudar el processat en la falsificació de documents comprometedors.

Fugit de fa dos anys, acusat de rebellia junt amb **Alfonso Molina**, **Andrés Eloy Muro**, **Adela Jarauta** i **Ignasi Baixeras**, el qual continua fugit amb negocis a Amèrica del Sud i residint a l'Equador, es va presentar voluntàriament davant el jutge i va complir presó preventiva a Carabanchel. Sobre ell pesa una petició fiscal de sis anys de presó menor per cada document que, segons el sumari, va falsificar amb l'auxili del seu «soci» **Abascal**, treballador de **Lípidos Ibéricos**. Als dos, oportunament, els van ser reclamats 6.000 milions de pessetes per a fer front a les seues responsabilitats econòmiques amb els afectats i els costos de l'actual juí.

Més noms en la llista: **Enric Salomó**. Propietari d'**Aceites Salomó**, indústria situada a Reus. Gran cap de les operacions fraudulentas a Catalunya i proveïdor dels germans **Baviera**, els quals, segons el sumari, reberen tres cisternes d'olis desnaturalitzats amb anilines i amines aromàtiques, procedents d'una partida que **Salomó** va adquirir a **Refinerías de Aceite de Pescado, S.A.** —

RAPSA—, dels germans **Bengoetxea** de Sant Sebastià. Partida que, alhora, procedia de les 600 tones de l'oli de colza desnaturalitzat i destinat al consum humà.

Per a la venda als **Baviera**, **Salomó** tenia d'intermediari el gerent de **Comintex** de Barcelona, **Ramon Surra**. **Surra** va abastir també, sempre per encàrrec de **Salomó**, amb 40 tones de tòxic **Antonio Gallego Jurado**, director-gerent de **Girasol Refinado, S.A.**, societat dedicada al refinat d'oli de consum humà, amb fàbriques en les poblacions sevillanes de Torreblanca i Dos Hermanas. A través d'aquest últim, el qual, segons sembla, no tenia coneixement que comerciava amb un producte letal, els enviaments de **Salomó-Surra** anaren a parar a l'**Oleicola Toledana**, de Cebolla, envasadora i revenedora dirigida pel processat **Eloy Muro Benayas**.

Salomó rebia l'oli procedent dels germans **Bengoetxea** facturat com a «oli de colza desnaturalitzat», mentre que a **Elías** i **Ramón Ferrero**, de **RAELCA**, a Alcorcón, se'ls lliurava un producte etiquetat com a «oli vegetal». Antic client de **Jordi** —«**Jorpi**»— **Pich Garriga**, havia posat en contacte els germans **Bengoetxea** i els **Ferrero**,

l'oli de gira-sol que ell mateix envasava amb la marca **Noray**. A partir de 1981, i segons el sumari, introduí en l'oli colorant artificial d'adroguer, producte tòxic i cancerigen absolutament prohibit, i mesclà l'oli original amb sagí de porc, tot arribant a posar en venda quatre tones i mitja del producte resultant.

Ramon Carrera Clotet: Gerent d'**Aceites Carreras**, a Manresa. Adulterava l'oli d'oliva amb grans volums de gira-sol, realitzant frau a la venda. Va passar posteriorment a introduir a les elaboracions colorants prohibits, altament tòxics i cancerigens.

Alfonso Molina: Empleat de **Lípidos Ibéricos**. Subministrà oli de colza de contraban a **Juan Antonio Pastor Ruiz** —**Olis JAP**—, que n'acceptà la procedència i la naturalesa, sabent que es destinava a consum humà.

Manuel Franco Pellicer: director del **Centro de Gestión Comercial CEGECO**, de Tarragona, va actuar de mitjancer en l'abastament d'oli de colza que **Miquel Par Balcells**, copropietari de **Lípidos Ibéricos**, introduí clandestinament. Va subministrar, a més a més, oli de greix animal o trioleïnes per als germans **Albart**. **Pellicer** va amagar la vertadera naturalesa de l'enviament.

Els propietaris de la marca «Fantastic», acusats per partides d'oli que es van comercialitzar fora del país.

i va presentar comercialment **Salomó** i els **Bengoetxea** de **RAPSA**. «**Jorpi**» **Pich Garriga** va intervenir en la cimera de Saragossa, on —junt amb **Ramon Alabart**— van decidir entre tots quin seria el circuit de la colza i la seua comercialització amb finalitat comestible.

Francisco Alfonso Puchades, de Burjassot (l'Horta). Comercialitzava

Fernando Bau Carpi: de Tarragona. Ex-procurador a les Corts franquistes pel terç familiar. President del Consell d'Administració d'**Aceites Bau**, amb fàbrica a Tortosa, on es reelaborà, entre altres, l'oli enviat per **Manuel Franco Pellicer**, i gerent de la refinadora **Danesa Bau** de Madrid, societat que tractà l'oli desnaturalitzat dels germans **Ferrero**, d'Alcorcón. □